תלמוד לומר יכי כחמאת האשם הוא מה

חטאת מעונה מתן דמים ואימורים לגבי

מזבח אף אשם מעון מתן דמים ואימורים

לגבי מזבח ואי לא אהדריה קרא ה"א למאי

דנפק נפק ולמאי דלא נפק לא נפק ה"נ

ה"א אשת אח דאישתרא אישתראי שאר

עריות לא אלא סד"א •תיתי ווי במה מצינו

מאשת אח מה אשת אח מייבמה אף אחות

אשה תתייבם מי דמי התם חד איסורא הכא

תרי איסורי מהו דתימא הואיל ואישתרי

אישתרי ומנא תימרא דאמרינן הואיל

ואישתרי אישתרי דתניא אימצורע שחל

שמיני שלו בערב הפסח וראה קרי בו ביום

ומבל אמרו חכמים אע"פ שאין מבול יום

אחר נכנם זה נכנם מומב שיבא עשה שיש

בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת יואמר ר'

יוחנן דבר תורה אפי' עשה לית ביה שנאמר

רועמוד יהושפט בקהל יהודה לפני החצר²

החדשה מאי חצר החדשה אמר יוחנן) החדשה

שָחרשו בָה דברים ואמרו מבול יום לא יכנס

למחנה לויה ואמר עולא מה מעם הואיל

והותר לצרעתו הותר לקרויו מי דמי לדעולא

ב) פחחים לב: הוריום ה:

זבחים לב: ע"ש, ג) [ל"ל רבי כ"א בזבחים],

ד) ושמות יגן, ה) ובמדבר

תורה אור השלם

וְשְׁחֵט אֶת הַכֶּבֶשׂ בְּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת

ווא. 2. וַיַּעֵמֹד יְהוֹשְׁפֶט בִּקְהֵל יְהוּדָה וִירוּשְׁלֵם בְּבֵית יְיָ

לְפְנֵי הֶחְצֵר הַחֲדְשָׁה: דברי הימים ב כ ה

גליון הש"ם

נמ' תיתי במה מצינו. מי'

יומא דף מ ע"ב חד"ה מה במקום: שם במה מצינו

מאשת אח. בתום׳ לעיל ג

ע"ב ד"ה לא מעשה שיש

בה כרת היה להם הגי׳ פה מיתי לחות לשה מלשת לח: תום' ד"ה רבי יוחנן אמר וכו' דרבי יוחנן

במתני' דבלים. וכן ראיה ממתני' פ"א מ"א דתמיד בא וישב לו אלל אחיו

: הכהנים

הגהות הב"ח

הַחַטָּאת וְאֶת ז בִּמִקוֹם הַקָּרֵשׁ

לכהו קדש

הָעלָה

קדשים

ָדְאָשָׁם הוּא הָאָשָׁם הוּא

ויקרא יד יג

בח א מיי׳ פ״ו מהל׳ קרבן פסח הל' ה:

מוסף רש"י . מצורע שחל שמיני

בערב הפסח. והעריב שמשו והעריב שמשו נכנס בשמיני בשביעי, למחנה לויה לשער נקנור שלא נתקדש בקדושת עזרה, כדכתיב בקרא (ויקרא יד) והעמיל הכהן ואותם לפני ה' וגו', ובעזרה עלמה לא היה נכנס אלא מכניס ידו ובעונה עלנוה לו היה נכנס אלא מכניס ידו לבהונות לפי שאין מחוסר כפורים נכנס לה, כדאמרינן במכות (ח:) טמא יהיה לרבות טבול יום, עוד טומחתו בו לרבות מחוסר כפורים, שאם נכנסו כפורים, שאם נכנסן בפורים, שאם נכנסן בל מחקד שבין כל (פפחים בצים. וראה קדי בו ביים. ונדמה מתמנה לויה, ביים לאל דברים ביים לאלים לאל ביים לאל ביים לאלים לאלי לקרי אינו נכנס, דכתיב (דברים בג) כי יהיה כך איש וגו' וככא השמש יכא אל מוך המחנה (פסחים שם) או: דקסבר טבול יום דוב מן המנחנה (פטחים שם) או: דקסבר טבול יום דוב כזב דמי וה"ה לטבול יום לקלי (זבחים לב:). זה נכנס. להר הצית להכנים ידיו לבהונות כדי שיאכל פסחו לערב (פסחים שם) ימכנים ידיו לעזרה ליתן מדם האשם ומלוג השמן על בחונותיו כדי שיטהר לאכול פסחו לערב, והוא ישלחנו לעזרה היום לשחוט ולזרוק עליו אבל הוא לא יכנס לעזרה, דטבול יום שנכנק לעזרה בכרת (זבחים תח). מוטב שיבא עשה. שנו). מוטב שיבא עשוו. לפסח, שיש בו כרת וידחה עשה. טמול יוס בהר הבית, שאין בו כרת. אלא בעזרה, ואי משום דמכנים ידיו לעזרה, הא אמרינן בשחיטת קדשים בפ"ג (לב:) איכא למ"ד ביאה במקלת לאו שמה ביאה ואיכא למ"ד הואיל והותרה לו אותה ביאה מקלת ללרעתו, . אע"פ שענוש כרת משום מחוסר כפורים והתירו הכתוב דכתיב לפני ה', הותרה לו מף לקרוייו (פסחים שם). דבר תורה אפילו עשה לית ביה. עשה שאין בו כרת דקאמר עשה שאין בו כרת דקאמר מא דכרייתא לאו דוקא, אד דוקא, אד האפלנו עשה אין בו בטבונו ליים, אלל דיקא ליים במתנה ליים, אלל דרכבן הוא וקרא דכבל השמש במתנה שיים או דקשבר שמניה שנינה של אד בא במתנה שונה או ביים במתנה שונה או בדר במים בתרניים שונה או בדר במים בתרניים שונה חצריים שונה חצריים שונה חצריים שונה חצריים שונה חצריים שונה החצריים שונה החצריים שונה בתרניים שונה החצריים שונה בתרניים בתרניים שונה בתרניים (זבחים שם). **חצר** החדשה. סל סכית

שחידשו בה בהלכומיה (שם) וקרי לה חדשה מפני

חידוש שחידשו והוסיפו על קדושתו בו ביום ואמרו טבול יום לא יכנס לה, והכי

גמיר ר' יוחנן מרביה דדבר

זה חידוש וגבי פסח לא העמידו דבריהם לאיסור

ת"ל כי כחמאת האשם הוא. והשתא לא נריך קרא דושחט את הכבש דכולה מילתא מיניה גמר מהיקשא ובריש איזהו מקומן (זבחים דף מט.) מוקי ליה לעכב:

למאי דנפק נפק. דהיינו מתן בהונות ושחיטת לפון שכתוב בהדיח

ולמאי דלא נפק כגון מתן דמים ואימורים לא נפק ולא יהיה בו מתן דמים ואימורים עד שיכתב בהדיא: וראה קרי בו ביום ומבד. פירש בקונטרס דלהכי נקט קרי ולא טמא שרץ ונבילה דטמא שרך ואפי׳ טמא מת נכנסים במחנה לויה כדאמר בפר׳ אלו דברים (פסחים דף סו.) דאפי' מת עלמו נכנס שנאמר ויקח משה את עלמות יוסף עמו עמו במחילתו ואין נראה לר"י דהא דאמר וידחה עשה שאין בו כרת היינו עשה דרבנן [כדמפרש ר' יוחנן וטמא מת אין נכנס בחיל נמי מדרבנן] כדתנן במסכת כלים (פ"ח מ״ח) החיל מקודש הימנו שאין עובדי כוכבים וטמאי מתים נכנסים לשם עזרת נשים מקודשת הימנו שאין טבול יום נכנס לשם ובכל טבול יום איירי בין דבעל קרי בין דטמא מת סיירי כין זכעל קו בן שרץ ונבילה דקא איירי בהו התם לעיל ואר"י דנקט בעל קרי לרבותא דאע"ג דאשתלח חוך לב' מחנות התירו לו חכמים ליכנס דבמקום כרת לא העמידו דבריהם וא"ת בפ׳ היה נוטל (סוטה דף כ: ושם) דקתני גבי סוטה והם אומרים הוליאוה הוליאוה

שלא תטמא העזרה ופריך מהא דאפילו מת עלמו שרי ומאי קושיא והא מדרבנן אסור וחירן ר"ח שלא גזרו אלא שלא יכנס אבל אם הוא כבר שם לא גזרו עליו שיצא כיון דמדאורייתא שרי ליכנס שם ודקדק מהא דאמרינן בפרק הנשרפים (סנהדרין דף פא:) כהן ששימש בטומאה אחיו הכהנים מוליאין אותו חוץ לעזרה ומפלעין מוחו בגיזרין משמע דאין מוליאין אלא מחוץ לעזרה שהוא מחנה שכינה וממיחין אותו בעזרת נשים כיון שכבר היה שם ור"י מפרש דבסוטה דייק מדקתני הוליאוה הוליאוה תרי זימני דאי לאו דהוי איסור דאורייתא לא היו ממהרין כל כך ואין להאריך כאן: זה גבגם. שהיה צריך לבא להר הבית לעמוד בשער נקנור ולהכנים ידיו לעזרה וליתן לו מן הדם בבהונות ושערי נקנור לא נתקדשו כדאמרינן בכילד לולין (פסחים דף פה: ושם) שכל השערים נתקדשו חוץ משערי נקנור ששם מלורע

עומד ומכנים ידיו לבהונות וא"ת למה נמנעו בשביל כך מלקדשם יעמוד בעזרת נשים ויכנים ידיו לשער נקנור ופירש ריב"ן דאין זה לפני ה׳ דלא הוי באויר העזרה ואין נראה דאי הוה קדוש כקדושת העזרה הוי שפיר לפני ה׳ ואומר רבינו תם דעשוי בשביל תקנת מלורעים שיעמדו שם שיגין עליהם השער בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים: מורשב יבא עשה שיש בו ברת בו'. לחו מילחא דפסיקא היא דיש מקומות שהעמידו דבריהם במקום כרת כדאמרינן בפסחים בפרק האשה (דף זב.) אלא כאן לא היה נראה לחכמים להסמיר: רבי יוחגן אמר דבר תורה אפילו עשה אין בו. רבי יוסנן לם אמא לפלוגי אברייתה דלאו מנא הוא כדמוכם בפרק קמא דכתובות _(דף מ.) דמשני ארב תנא הוא ופליג ולא בעי לשנויי הכי לר' יוחנן אע"ג דיש לדחות דר' יוחנן (ג^{© פ}כתתני' דכלים (פ"א מ"ח) דתנן עזרת נשים מקודשת הימנו שאין טבול יום נכנס לשם אבל בהר הבית וחיל שרי והיינו מדרבנן דאי מדאורייתא אסור ליכנס במחנה לויה אם כן בהר הבית נמי ליתסר דמפתח הר הבית עד שער נקנור מחנה לויה כדתניא בתוספתא ובספרי מכל מקום אין נראה דפליגי ברייתא דהכא אמתני׳ דכלים אלא רבי יוחנן לפרושי ברייתא אתא דעשה דקתני לאו דוקא ולאו משום דסבר רבי יוחנן טבול יום דזב לאו כזב דמי דהא רבא אית ליה דרבי יוחנן בסוף האשה (פסחים צב) ורבא אית ליה בפ"ב דכריתות (דף י) דמחוסר כפורים דוב כזב דמי אלא דוקא לענין פסח הבא בטומאה דלא יאכלו ממנו זבין וזבות וידות ויולדות האמר דכזב דמי להכי מייתי לה בכריתות אבל לענין ביאת מקדש לאו כוב דמי וניחא השתא בריש פ"ב דובחים (דף א:) מסיק לכ"ע דמחוסר כפורים דוב כוב דמי ובפרק ג' מינים (מיר דף מה.) מסיק דאפילו טבול יום דוב לאו כוב דמי אלא ההיא דובחים לענין פסח הבא בטומאה וההיא דנזיר לענין ביאת מקדש והא דמשמע בההיא סוגיא דג' מינים דאפילו נאמר טבול יום דזב לאו כזב דמי אסור ליכנס למחנה לויה ומקרא דריש התם אר"י דהתם בזב בעל ג' ראיות דאיכא תרתי שהוא טבול יום ומחוסר כפורים ואע"ג דבשמעתין נמי בראה קרי בו ביום דהוי טבול יום ומחוסר כפורים שרי מדאורייתא היינו משום דאינו על טומאה אחת אלא על טבול יום משום קריו ומחוסר כפורים משום לרעתו: [וע"ע חוספות זבחים לב: ד"ה ור"ן: שחדשו בה דברים ואמרו מבול יום אל יכנם למחנה לויה. וא"ת מנא ליה שחדשו מטבול יום דלמא חדשו מטמא מת עלמו ויש לומר דמשמע ליה שלא חדשו אלא על החלר וחלר היינו עזרת נשים כדמוכח ביחוקאל (מד) ואילו טמא מת אסור אפי׳ בחיל: ואבור עודא מה מעם בו'. פירוש כיון דביאה במקלת שמה ביאה מה טעם החירו חכמים להכנים ידיו לבהונות ואם מאמר וכיון דשמה ביאה ואפילו הכי שרי מקלחו משום דאי אפשר בענין אחר א"כ כולו נמי לישחרי וי"ל דלא ניחא שידחה ביאת כולו

דכתיב בהדיא ואל המקדש לא תבא אבל ביאה במקצת לא כתיב בהדיא אלא מהיקשא גמר לה עולא החם מה נגיעה במקצת שמה נגיעה

תרי איסורי. אשת את ואחות אשה: הואיל ואישתרי. איסור אשת אח שהיה עליה כשמת אחיו בלא בנים אישתרי נמי איסור אחות אשה: שמיני שלו. שהוא יום הבאת קרבנותיו ולריך לבא בהר הבית ולעמוד בשער נקנור ולהכנים ידיו לעזרה ליתן מן הדם לבהונות (כ): וראה קרי. להכי נקט קרי ולא טומאת שרץ

ונבלה דטמא שרך ואפי׳ טמא מת נכנסיו להר הבית כדמפרש באלו דברים (פסחים דף סו.) שנאמרדי ויקח משה את עלמות יוסף עמו ושערי נקנור לא נתקדשו בקדושת עזרה כדאמרינן בכילד לולין (שם דף פה:) והרי הן כהר הבית ויכול טמא מת ליכנס לשם אבל בעל קרי משתלח חוץ לשני מחנות כזב כדמפרש באלו דברים [שם סו:] זב וכל זבי לרבות בעל קרי: וטבל. לקרויו: אע"פ. דטבול יום אחר דקרי אינו נכנס להר הבית דכל טבול יום הרי הוא בטומאה עדיין לתרומה ולקדשים ולמקדש: זה. יבא להר הבית ויכניס ידיו לבהונות ויטהר לאכול פקחו לערב: שיבה עשה דפסח שיש בו כרת. דאם לא יכנים ידיו לבהונות לא יטהר לאכול פסחו לערב: וידחה עשה. דוישלחו מן המחנהם שחין בו כרת שאין ענוש כרת אלא על ביאת עזרה חה לא יכנס לעזרה אלא לשערי ניקנור שלא נתקדשו ויכנים ידיו לבהונות ויטהר מלרעתו וישלח פסחו לעזרה לשחוט ולערב יערב שמשו ויטהר מקרויו: ויעמוד יהושפט. אותו היום נטהרו ישראל מטומאה

תינח שבידיהם בדברי הימים: למחנה לויה. להר הבית: ואמר עולא. במסכת זבחים (דף לב:) דאמר עולא ביאה במקלת שמה ביאה ואותיבניה מהא דקתני זה נכנס ומכנים ידו לבהונות ואי אמרת ביאה במקלת שמה ביאה נהי נמי דנכנס להר הבית משום דעשה שאין בו כרת הוא לבהונות היכי מני מעייל ידיה אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא דקיימא לן במנחות בהקומן רבה (דף מ:) מחוסר כפורים שנכנס למקדש ענוש כרת ואין לריך לומר טבול יום ושאר כל הטמאים ושני עולא שאני מצורע הואיל והותרה לו ביאה במקלת ללרעתו שהרי עדיין מחוסר כפורים הוא ובכרת והותרה לו מן התורה ביאה זו במקצת הותר נמי לקרויו. אלמא הואיל ואישתראי חד איסורא אישתראי נמי אידך דהוה גביה:

(א) גמ' אלא סד"א תיתי אחות אשה במה מלינו מאשת אח: (ב) רש"י ד"ה שמיני שלו וכו' הדם לנהונות. נ"נ ס"ח שעומד שם המצורע ומכניס ידיו לבהונות שמשתלח שאעפ"י חוץ לג' מחנות בשמיני שלו הותר לבא בשתי מחנות אבל בעזרה אינו נכנס כדאיתא במס׳ מכות דף ח טמא יהיה לרבות טבול יום מחוסר כפורים ובטמא מקדש כתיב בפ' פרה אדומה וחוץ לעזרה אי אפשר שלא יפסל ביוצא והכנסת ידיו במצורע ביאה הלכך מזה עליו והוא עומד בשער נקנור: (ג) תום' ד"ה ר"י דר"י סבר כמתני':

תוספות ישנים

והותר הותר לקרויו. וא"ת א"כ מאי קאמר לעיל מוטב יבא עשה שיש בו כרת וידחה כו' לימא טעמא דהואיל והוחר. וי"ל דלעיל לא יוכל לומר כן דמאי לימא הואיל והותר וכו'. משמע שהוא היה נאסר מקודם לכן ולעולם יכול המצורע ליכנס בשערי נקנור שהוא מחנה לויה אבל הכא [שייך] הואיל והותר דהא עד עתה נאסר להכנים ידו לבהונות:

דבעל קרי מלכוא אלא התירוהו ליכנס ולטהר שלא ידחה מפסח (פטחים שם).